

RODICA NEGREA

Paradoxalele avataruri ale fidelității

Talentul Rodicăi Negrea a început a se autodefini exploatarea datele genului **femme enfant**, în care o primă privire e tentată s-o încadreze. Încadrarea nu e în mod necesar limitativă, dat fiind că genul, explorat cu inteligență, suficientă detașare și, la nevoie, umor, e greu de epuizat. În plus, e ca și inexistent pe scenele noastre la ora actuală, dacă nu cumva e confundat cu femeia suavă, sau cu femeia ingenuă, sau de-a dreptul cu femeia prostituată. Nu însă despre gamele alintului este vorba în substanța genului la care mă refer. E aproape o ● opțiune existen-

țială, un unghi sub care poate fi citită practic orice partitură. Și asta nu cu efect uniformizant asupra rolurilor ci, dimpotrivă, augmentându-le calitățile existente sau suplinindu-le pe cele inexistente, conform complexității deja menționate a acestei variante feminine. Ea include o sumă de „parametri specifici“, independenți prin profunzimea și pre-existența lor de condiționările ulterioare, secundare și adesea interșanjabile.

Dar ● a doua realitate despre Rodica Negrea este că, în interiorul (și în ciuda) acestui **emploi**, ea deține mult mai multe disponibilități și mai rafinate soluții pen-

tru compoziție decît se găsesc indeobște în jumătatea feminină a breslei. Această a doua realitate nu o contrazice pe prima, ci așa zice că o confirmă și o explică. Noțiunea **femme enfant**, prin al doilea termen al său, presupune un apetit special pentru joc, pentru jocul de-a ceva, de-a cineva, mereu altcineva, cu tentația de a schimba la nesfîrșit măști, și, odată cu ele, pe sine, lumea, pentru o clipă, încă una, alta. Acest refuz al ternului, acest protest împotriva uniformizării se pierde în general la adult prin domesticire, prin integrare, dar se păstrează uneori, și cînd acest uneori e în artă, e chiar bine. Bine pentru artă, în orice caz. E foarte bine pentru teatru (poate și pentru film?) că Rodica Negrea îi aduce fertilitatea talentului său, născocind din date personale ferme, nete, dar și suple, măști atît de subtile diferite, fiecare în parte riguros autentică printr-o fidelitate subiacentă față de matcă. Spun subtil diferite, pentru că instrumentele portretizării nu sînt și nu trebuie să devină violente. Supralicitarea aptitudinilor compoziționale, în egală măsură cu fixarea unui **emploi**, riscă deteriorarea, devalorizarea sau pierderea definitivă a unei personalități actricești. Aceste entități și culoarea lor specifică trebuie ferite de depersonalizare sau de banalizare prin distribuire monotonă, standardizare a efectelor etc. Fragilă prin neobișnuitul ei pe scenele noastre, culoarea specifică a Rodicăi Negrea e cu atît mai de preț și cu atît mai primejduită de aducerea la numitorul comun, de care trebuie în primul rînd ocrotită. Într-un context bogat în talente, marca personală este cea care intră cu adevărat în discuție. Poate că problema conservării operei de artă, transferată în teatru, trebuie să vizeze actorul — esență a spectacolului, el însuși spectacol, el însuși, cînd e, operă de artă.

Dan MICOLESCU

Cu Leopoldina Bălănuță în „Lecția de engleză“ de Natașa Tanska

Cu Olga Tudorache în „Efectul razelor gamma asupra anemonelor“ de Paul Zindel

